

Rippl-Rónai Múzeum

Néprajzi Szakág

Együd-hagyaték

Leltári szám: RRM_EA_A-71-15

XIII. katalógus készítése 3 oldal
tartalomjegyzék, de csak részben
egyezik

K i s b á r e p á t i, 1972. febr. 15-16. Tóth Imre 70 éves Együd Árpád

- 1./Elbeszélés a karádi maszkákról
- 2./Májusi táncolási vers

S z á n t ó d s e m e s, 1972. febr. 8. Dömötör János Együd Árpád

- 1./Savanyó Jóska története

1./Szenáre báró balladája Dömötör Livia 23 é.

1./Megjártam én./betyárdal/
2./Betyár és tásttartó tört. Dömötör János

1./Bogár Imre/summásdal/
Gellén János 72 é.

1./Kádár János udvarában/katonadal/
2./Elmehetozte/summásdal/
Dömötör János

1./Letettek egy.../népdal/
Gellén Jánosné 68 é.

1./Uristen.../inésdság/
László Mihály 56 é.

2./"In lefekszem"
3./Mennyből halljuk/kántáló/
/szül. Györgyfalván/

4./Beköszöntő kántáléskor

5./Lakodalmi szözlások

6./Komémasszony.../tr. dal/

V. Tóth Imre páros - Boroshegyi Árpád

B u z s á k, 1972. márc. 18. Uttörő lányok Együd Árpád

1./Kis Buzsákban... /népdal/

2./Árktot metszenek "

3./Apró szemé van.. "

4./Sárgul már a... "

1./Fehér László balladája/török/ Kara Lajosné 35 éves

2./Harangoznak.../népdal/

3./Előbbi hótát változata

4./Magyar variáció gyorsabban

5./Képés gazda/summásdal/

*Most
együtt a
kántálóval*

6./Kihajtottam/pásztorbédány dal/

7./Én már többé.../népdal/

B. old.

8./Zörög a cidrus "

K i s b á r e p á t i, 1972. febr. 15Haboly Lajos 47 é.Együd Árpád

1./Prédikáció-paródia

2./Én lefekszem.../népi imádság/

1./Én lefekszem.. " Tóth László 71 é.

3./Fehér rózsza Mária "

3./A kisbári...../népdal/

4./Azér jöttem.../leánykarikázó/

5./A zsidónak.../tr. népdal/

6./Kincsem, feleségem/ujféle ballada/.

7./Az előbbi ballada történetének elmondása

8./Elátkozott.../népdal/

9./Ejnye Zsuzsi pejtás/betyárdal/

10./Mikor én még.../Juhász András balladéja/kevert változat/

11./Juhász András története, lakása,

12./Apjával történt találkozása,

13./Petkó Pista története nagymamájával.

14./ " " " az asszonyokkal.

15./Tehén-gyógyítás, jóvósasszony.

16./Macska-öregasszony/babonás tört/

17./Szomszédasszony-boszorkény

18./Ejnye béres.../béresdal/.

19./Elszáldt a.../kanásztánc/.

20./Édesnyám.../rebének/

21./Mén a cigány.../cigány-magyar keverék/

22./Gazdag molnár dala és története

23./Molnár van-e pénzed?

24./Elveszett a.../béresdal/

25./Hej Dunáról fuj a szél.

26./Ejre juhajuha juha ju/táncdal/

27./Széles a.../katonadal/

28./Lucaköszöntő

29./Karácsonyköszöntő ének

30./Háromkirályok-napján

HiHiHiMöbi László 52 é.Lödly

C-D. kiegészítés.

Buzsák, 1972.

Kara Istváné 67 é.

Tölgyes Istváné 60 é.

Nagy Ferencé Bojtor Ágnes 61 é.

Rippl-Rónai Múzeum

Néprajzi Szakág

Együd-hagyaték

Leltári szám: RRM_EA A. 71. 15

XIII. n. elv

Kisbárápáti, 1972. febr. 15.

Habdi Lajos 47 é.

Tóth Imre 71 é.

Ludly László 52 é.

Szántócsanak

Dömötörfi János (1906)

Gellér Jánosé 68 é.

László Mihály (1916)

Törökhegy, 1972. márc. 9.

Buzsáki Istváné (1900)

Varga Ferencé 44 é.

Tili György 70 é.

1./

Krisztusban kedves hiveim! *Haboli Lajos 47 é.*

Amidőn a pápa Rómába utazott,
Találkozott egy lánkával.
Megcsipé lánykának ajkát,
Lemérvén egy arasztot, és kérdé:
Ó lányka-lányka mond csak, micsoda két domborúság ez?
A lányka elpirulva mondja:
Ez a paradicsom almái, melyből a gyerek táplálkozik.
A pápa ismét lemérvén egy arasztot és kérdé:
Ó lánykám-lánykám mond csak micsoda nagyobb domborúság ez?
A lányka elpirulva mongya:
Ez a Mórénak a hegye, amelyben a gyermek fogamzik.
A pápa ismét lemérvén egy arasztot és kérdi:
Ó lánykám-lánykám, mond csak, micsoda nagyobb mélyedés ez?
A lányka ekkor elpirulva mongya:
Ez a József apát völgye cserjékkel és bokrokkal tele ültetve,
Amelyekben Áron vesszeje kivirágzik.
Ekkor a pápa mondá:
Ó lánykám-lánykám, engedd, hogy tegyem a fejemet a paradicsom
almáidra, hasamat a Mórénak hegyére, hogy onnan majd léreszke-
dek a József apát völgyébe amelyben Áron vesszeje kivirágozék
most is mindörökké. Amen.

2./

Én lefekszem én ágyamba,
Testi-lölki kopórsómba.
Kej-föl Mária, kej föl,
Mégfogták a szencséges szent fijadat,
Dárdával dárdázták,
Koronával koronázták.
Hét csöb vére elcsöppent,
A zangyalok fölszedték,
Krisztus elejbe föl vitték,
Aki eszt az imácságot
Este-regge emondja,
Hét büne megbocsátattik. Amen.

Tóth Imre, Kisbárapáti 71. éves.

3./ Én lefekszék én ágyamba,
Testi, lelki kopórsómba.
Három angyal fejem fölött,
Egyik őröz, másik vigyáz.
Kej fel Mária, kej fel,
Mégfogták a te szencséges szent fijadat,
Dárdával dárdázzák,
Tövissel koronázzák.

Egy csöb vére elcsöppenik,
Az angyalok mind fölszedik.
Isten elejbe viszik,
Aki eszt a szent imát,
Minden reggel elmondja:
Hét halálos büne megbocsátatik. AMEN.

Habofi Lajos, Ksbárapáti, 47.éves.

1/ Fehér rózsza, Mária
Engem isten szeretett,
Ajtó mögött pecsét,
Máriát kiájtya,
Kej föl Mária, kej föl.

Tóth Imre, KISBÁRAPÁTI, 71 é.

2/ Abba a zén gyerekkoromba még, amikor már zenének nem szabad lenni
büjtön, tehát a lejányok abba a régi viseletbe a bő vasalt szok-
nyákba "lelezní" szoktak, tehát fehér zsebkendőt fogtak egymás ke-
zibe, és avval mentek sorba, amíg térséghez nem értek, mikor térség-
hez értek, akkor karikába mentek:

3/ A Kisbári hires boltból,
Kifogyott a pirosító,
Szegény kisbári lejányok,
Sárgán marad a pofátok.
Egy szem kökény, két szem kökény,
Tátott száju mester-legény,
Olyan a szád mind a zöveg,
Essenek bele a nyelvek.

Eszt amit pedig most mondok, aszt pedig ünnepnapokon, amikor a li-
tániáru kijöttek, a lejányok karikázni szoktak.

4/ Azér jöttem ide karikázni,
Ha ja babám itt találna lenni,
Keze-lába kitalálna törni,
Nékem könne aszt is gyógyítani.

Rétest ettem megégettem a számat,
Más öleli ja zén kedves babámat.
Más öleli más is ül a zölébe,
Más kacsingat a világos kék szemébe.

5/ A zsidónak nincs Krisztusa,
Nincsen mennyországba jussa.
Van neki jegy rossz papucsa,
Abba csoszog a pokóba.

Egy szem kökény, két szem kökény,
Tátott szájú mesterlegény.
Olyan a szád mind a züveg,
Essenek belé ja a nyelvek.

Kicsiny a lány, nagy a csöcse,
Aszt se tuggya, hová téggye.
Fölveti a jobb válára,
Leér a segepartyára.

61 Kincsem feleségem, ^{ballada}
Engem invitálnak.
V Engem vacsorára, apró pogácsára.

Kincsem feleségem,
Vedd rád selém szoknyád.
Én meg majd rám veszem a gyilkoló ruhám.

Kincsem feleségem,
Mi ja nn ak az oka?
Atyád városában nagyon harangoznak.

Uram, édes uram.
Igy erre a szokás.
Akit férhöz adnak, hét harangot adnak.

Kincsem feleségem,
Mi annak a zoka?
Atyád udvarában a zacsok faragnak.

Uram, édes uram.
Igy erre a szokás.
Akit férhöz adnak, annak padokat faragnak.

9 éves koromba, mikor még olyan kisfiú vótam Karád községbe a
nénémű tanútam. A nagynéném képesarató vót. Én meg mint kis
fiatalfiú a zédesanyám megbetegedett és eköllött menni őtet he-
lyettesíteni és ott tanútam meg, mikor a taróru bementünk este.

Erről a történetről azt mesélték az öregek, valamikor abba a nagyon régi időbe volt 12 bandita. Akik őserdőbe tartózkodtak barlangba, és a városba egy nagyon szép kisleányt láttak, 23 éves fiatalember volt nekik a vezérük, és ellopták ezt a kisleányt, és a leánka nem mehetett sehova, nem is látott semmit se, csak olyankor, amikor ők vitték magukkal. Ha zsákmányt vitték akkor mérge mentek akkor mikor elvitték akkor látott valakit, v. valamit, másképp mindig a zerdőbe tartózkodott. És ezt az életet nagyon megunta és egyszer megkérte a fiatalembert, hogy vigye el a szüleijéhez, és ott valahogy sikerült a szülejinél ^{lejátsszani} aztat, hogy meghívták ezeket vacsorára. Ugy, hogy ott má a karhatalmat mindent elkészítették ezeknek az elfogására. A karhatalomnak adtak hirharangot, hogy ezek mennek. A banditákat elfogták és legyilkuták. Ugyancsak aztán hallottam a dédjeimtől az elődjeimtől, hogy amikor az a hadjárat volt itten, tarták, hogy jöttek és nem tudtak rendesen beszélni oán furcsán ejtették ki Triszka, Julcsa, Nanica gyertek elü mer elmantek a tatárok, és amelik elü-gyütt azokat legyilkuták, meg különben is, amígy is csúfra tették, v. mellüket levágták egyiket így, másikat úgy."

7/ Elátkozott, sej de jelátkozott,
Engem a zédesanyám,
Hogy ne legyen, ej de ne jis legyen
Sej jországom, sem hazám.

Sűrű jerdő közepébe,
Ottis a babám ölébe.
Ott töltöm a fijatal időmet,
A betyárijéletemet.

8/ Ejnye, ejnye Zsubri pajtás,
Hogyan teccik a vándorlás?
Nékem bizony nem jól teccik,
Kisangyalom halval fekszik.

Kert kapuji zsandárkaplár,
Bálványosnál eléjbém áll.
Csak azt kérdé, honnan jöttél?
Hol a zutazó leveled?

Ej zsandárkápplár addig várjon,
Mig a lájblim kigombolom,
A lájblimat kigomboltam
Pisztolyomot előkaptam.

Egyet mindjárt fejbelőttem,
Itt a zutazólevelem.
Másik mongya, ez a Sobri,
Föl köll esztet akasztani.

9. Juhász András valamikor Fijadi cselédember vót pásztorkodott,

Mikor én még pásztorkodtam,
Nyájam mellett elaludtam,
Amire jén fölébrettem,
A nyájaim a tilosba belementek.

Harminchárom elpuffadott,
Rajtam a kasznár kiadott,
Betyár még akkor sem lettem,
Csak disznókkal kereskedtem.

Osztopáni Vörös biró,
A zakasztófára való,
A zállta nékem utamat,
Elvetteja disznójimat.

Pandurokkal elfogatott,
Három évre becsukatott,
Amikor meg szabadultam,
Tizengy társra jkadtam.

Elismertünk Osztopányba,
Vörös biró judvarjába,
Agyon isten osztopányi,
Vörös biró jó jestét!

Agyon isten a zuraknak szerencsét!
Vörös biró ne kívánjál szerencsét.
Még a zéjjel szivedbe szúrom a kést.

Mari lányom ergye be ja városba.
Érc koporsót csinyátass a számunkra.
Négy sarkára verres rája nevünket.
Kit tizenkétbetyár ontja ki ja vérünket.

Sancojják az osztopányi temetőt.
Vörös birót teszik bele legelőbb.
Vörös birót teszik bele párjával,
Meg avval a kökény szemű lányával.

Vörös biró burujjá le ja földre.
Búcsúzz el a családotól örökre.
Tizenketten ráfogtunk a fejére,
Vörös biró vége ja zéletednek.

Juhász András valamikor egy fijadi csalédember vót, pásztorkodott, gulyás vót, amikor ő ott lakott azután mikor elvesztette a zegen-súlyát, hogy elaludt, asztán a gazdatiszt kiadott rajta, a kasznár, azután lett csak betyár, tehát úgy, hogy ez pontos adat, mert abba a kisházba még én is laktam, 1928-ban. Egy olyan kis zsuppos kis házikó vót, amelliknek az iszterjéje még a zén fejemet is szokta kotorni, tehát mikor ez bement a családjához, a lovát kikötötte keletrü az agácásba, gelegonya fához, úgy ment ba ja családja. Pandúrok mikor körüfogták a házat, megszólították, meneküni nemtusz semmere sem, add meg magad. Erre ő aszt felelte ki: várjatok még végzek, arra nem is gondolval, hogy ő valamére létud lépni, ő pedig felugrott a régi fajta szeneskályha tetejire, amijen a padlásra fölépett, hátu pedig a farazatná lelépett, onnand ki-csúszott az agácáshoz, mikor fölött a lovára, egyet fölött a le-vegőbe és egyet kiállított a pandúroknak, gyertek, Andocs felé megyek. Ugyanasztán a nagypapámú hallottam eszt is, hogy felőle beszét, amikor a zédesapám 17 éves fiú volt, elmentek a toldi erdőre fát vinni kocsival és ahogyan munkálták azokat a leesett fákat össze, amibül megrakodtak, tehát egyszer apám szeme megkapott egy nagy fényt, tehát megijedt és mongya a papámnak, jaj apám mi az? Ha fijam nem bánt az minket, a végén mikor asztán közelebbre ment mikor a fegyvertetésre becsapta, apám még jobban megijedt, megint mongya a papámnak, jaj édesapám igen félek, nyugodtan légy, tehát mikor közel odaért illedelmesen odaköszönt hozzájuk, agyon isten jó estét. Nagypapám fogadta el, agyon isten úram magának is. Na papám aszt mongya munkálgatják eszt a kistát, igen. És erre akkor pihenőbe tért, a lován rágyújtott a pipára, megkérdezte tölük, hát mér ilyenkor mér nem, azér mer tiltyák ez püspöki erdő. Na akkor csak rakodjanak meg nyugodtan, addig ott is vót velük amig meg nem rakodtak, mikor megrakodtak, akkor iránytváltottak papámék és apám a rendes úton ő pedig egy más irányba egy mellék dülő úton a hegytetőn ment föl, majd az a szöllőke vót szembe az az irány, tehát amikor beértek papámék és apám a pince elejbe, lepakutták a fát, akkor köllött nekik jelezni apámnak aszt mondta, ha valaki elejbük áll akkor fütyencsen kettőt, ha pedig szeren-csésen beérnek akkor egyet, ő pedig főfog lönni a levegőbe, hát így is történt. Ugyanakkor is ahogyan holdvilágná látták ugyanak-kor is Andocs felé ment el. Juhász Andrást a körözés mellett a pandurok elfogni sehogy sem tudták és egyszer ugyancsak az Andocsi szöllőhegyen ment keresztü lóháton az egyik pogárnak a pinceje ajtaja nyitva vót, amint a présházba köllött bemenni ész-revette behivta elkezdte itattni kiszékre ült le és annyira le-itatta és megmondta neki a zicsi határba van egy évelő szalma-

kazal akármennyiért adják aszt vegye meg. Mer abba van a gyűjteménye. Sok pénz, tehát meg is vette a pogár. Ivás közbe leitatta, akkor pedig megnyomta az álm a kisszéken, bóbikut. Patkó Pista amikor betyárkodott nagyanyám mint fiatalasszony a szülei Karádon laktak nagypapám pedig Zicsbe szógát. Tehát a nagyanyám eljött haza a szülőket meglátogatni, egyik nénémet a karján hozta, de a másik a kasba. A legénye oda szól hozzája, menyecske nem cseréné e kisebbé, Patkó rászólván, mit beszél sz menjen menyecském, nem bántja senki sem, el is ment nagymamám.

Ugyanakkor a nagypapám ahogy zsidót szógát Zicsbe, eszerette a szobalányt, és ment haza koccsival berugott, danuta:

Zicheni, zachani, te büdös zsidó.
Többé keresztény vérbü,
Nem iszo.

Igy kiadtak rajta, átment Okrávi pusztára. Addig mikor ott vót egy darabig megjött az őszi kukorica szedés. Amikor a cselédasszonyok a kukoricatáblát elfogták, szedték a kukoricát. Patkó pedig lóháton ott ment körösztü és minden asszonytu megkérdezte, na asszonyok szedik a kukoricát, szegyük, egy idő múlva mikor eltűnt, nemsokára pandúr ruhába ment vissza ugyancsak lóháton, kérdegeti az asszonyokat, nem látták erre Patkót? Nem látta senki, egy plecsovics asztán vége felé aszt mongya, jaj uram előbb gyűtt vóna éppen most ment el. Hát milyen vót, hogyan vót ekérdezett minden pontos adatot megmondott az asszony, elkapta, mind a két tenyerit televerte gombostüvel, a talpát és mind a két mellegombgyát levágta. Te se látsz többet ilyent asszongya. Az elődjeimtü hallottam asztán meg az édesanyámtu is, hogy az a régi boszorkányság amikor vót, Berkijékné véreset fejtek a tehéntü, a zédesanyám még nagy leány vót mint

a cselédlánnyal együtt elmentek Bálványosra a javasasszonyhoz, a javasasszony fogadta is őket, aszt mondta nekik mikor má megfizettek neki, hogy menjenek haza, kanászhaaerésztés előtt fejjék meg a tehenet és azt a véres tejet öncsék bele a disznó vajúba, egyik felü az egyik szoga gyerök, másik felü a másik szoga gyerek egyidejü hajtásü isten átkozta tüskével vágják aszt a véres tejet, majd aki aszt a tehenet megrontotta meg fog jelenni, akkor asztán csak verjenek jóla nyaka közé, amikor asztán elkezdtek vágni a tejet, hát ki ment oda mint a az alsó szomszédjukba vót egy nagyon öreg asszony, mi csinyátok itten gyerekeim, a fiúk asztán nem szótak semmit se, az öregasszont avva a tüskés vesszővel jó ecsépüték. Igy asztán ément haza, közben a disznók meg rászaladtak a tejsre megitták.

Ugyanakkor amikor a tehen alatt látták a szoga legények, gyanusnak látták fogták a vazsvillát körösztü szúrták rajt, elkezdtek pörgetni, de bizon kidobták a trágya telepre, reggē má nem vót semmi se. /macsák vót az az öreg asszony képibe, mer ugyancsak akko mikor elkezdte a házi asszonyt az öreg Berkiné nyomni a boszorkán akkor meg valaki fölokosította arra, hogy egy magánzáró lakatot fogjon a két keze közé a tenyeribe és amikor észreveszik, hogy nyöszörög csapják össze a lakatot, maj mikor az öreg Nagyné nagyon beteg lesz, majd mennek könyörögni, hogy nyissák ki a lakatot majd megin megtugyák, hogy a szomszéd asszon vót.

Hát a boszorkányságról én is hallottam az öregapámtu ezelőtt 40 évve volt 96 éves, hogy a boszorkányságru, hogy vótak, hát ott is történt egy ilyen nyomási viszonzatok, a szomszédasszonnyal mer a szomszédasszony az öregapámat áthivta, hogy a boszorkányt megfogják. Hát hogyan történt ez a szomszéd asszony elkezdett nyöszörögni, és öregapám akkor kirántotta akkor a gatyájábu a madzagot és ajtót ilyen fabilincses

ajtókat vótak, hát megjelent a boszorkány aki vót ilyen béka képebe. És eszt akkor levágta a zórárt és kidobta hát így másnap megtudodott, az hogy ki is vót aztán szomszéd asszonnyuk vót a Horváth Eszter vót. És mektutták, hogy ki az a boszorkány. Ugy, hogy asztán nem is vót neki maradása. Ez Pannonhalmán, Györgyszentmárton vót azelőtt. Hát kb. 130 évvel ezelőtt történtek ezek a boszorkányságok. Vótak egy ilyen jó pár rontó akik megrontották a tejet, szemmel megverték, megdöglöttek a kacsák, meg a libák ilyet beszéltek.

Lódlly László, 52 éves.

Ejnye béres,
Mér vagy olyan kényes?
Hogy a csizmád mindig,
Olyan fényes.

De ja csizmád akármilyen fényes,
A te neved tátottszájú béres.

A zangelitye, megitye, megil,
Kisütötte a nap a gyökerit.
Fölszántatta a zangeli uraság,
Perem is az majd jövőre jó búzát.

Elszalatt a siska disznó,
Kilenc malacával.
Utána ment csóri kanász fényes baltájával.
Megájj siska megdoblak,
Hónap dére peccsenyének harapnak.

Csóri kanász mit főszteél?
A tüdöt káposztával.
Mivel rántottál bele ja?
A hasas szalonnával.
Adtál le ja zöregnek?
Adtam e jó tállal.
Ha nem eszik a zöreg,
Vágd a pofájára.

Megismerni ja kanászt ékes járásáról,
Üzött-füzött bocskoráról, tarisznya szíjjáról.

Hüccs ki disznó ja berekből,
Csak a füle látszik.
Kanász bujtár bokor alatt,
Menyecskével játszik.
Hej nem köll nékem a kanász,
Csak a felesége,
Annak sem köll egyebe csak a feketéje.

Édesanyám sokat intett a jóra,
Ne mőnnyek én este késő sehova.
Nem hajutam édesanyám szavára,
Azér lett a zilovai fegyház ajtó rám zárva.

Ilovai fegyház ajtó repegy meg,
Azén rózsám hadd szabadulhasson meg.
Szabadulnék édes rózsám nem lehet,
Mert a profusz vasra verte kezemet.

Megszoritja vasaimat, úgy ürül a bajaimnak,

Mén a cigány a vásárra,
Jaj dádé, jaj.
Utána mén a zanyával,
Jaj dádé, jaj.

Megájj cigány, meg köll állnod,
A zanyádat meg köll hágnod,
Jaj, dádé, jaj.

Hogyan tegyem édes uram?
Jaj dádé, jaj.
Hogyha cigány meg nem teszed,
A zéleted én elveszem.
Jaj dádé, jaj.

Vót egy gazdag mónár és észrevették, hogy van neki sok szép pénze,
tehát betörtek hzzája a pénzér, és elkezdtek neki mondani, hol a
pénze, akkor elkezdte a mónár mondani, hogy:

Molnár van-e pénzed?
Molnár hol a pénzed?
Sublatomba áll a pénzem,
Csak az életemet félttem.

Megkérte, hogy engedjék a nótáját elfurulyázni, és fővette a furu-
lyát mer erős két kutyája vót aki őtet pártuta. Erre fővette a fu-
rulyát elkezdte fujni, doni, ivadoni, dani, doni, doni, doni, ivadoni, a
kutyák elkezdtek fonyásbul besárazott fala vót, elkezdtek a falat
koporni, mindaddig a zűdejig koporták amig a lakásba be nem hatutak,
mikor a lakásba behatutak a kutyák mingy á elfogták a betöröt
abba a pillanatba a mónár lett a győztes.

Elveszett a szilaj nevű ökröm,
A cidrusfa jerdőbe.
Elszakatta redesszárú csizmám,
A sok keresésbe.

Ne keresd, ne keresd,
Mer be van az hajtval.
A kisbári biró judvarába
Szól a csengő rajta.

Ismerem csöngését,
Volt is a kezembe.
A karádi gergői vásárba,
Vettem a zökrömmel.

Ej, Dúnáról fújja szél,
Fekügy mellém maj nem ér.
Dúnáról fújj a szél.

Ha Dúnáról nem fújjna,
Ilyen hideg nem vóna.
Dúnáról fújj a szél.

Hejre juha, juha, juha, ju,
Balatonyon megáll a hajó.
Hejre juha, juha, juha, ju,
Balatonyon áll meg a hajó.

Széles a Balatony vize,
Keskeny a hid rajta.
Ne menny arra kisangyalom,
Mert leesel róla.

Nem esem, nem esem,
En a Balatony vizébe.
Inkább esem kisangyalom,
Véled a szerelembe.

A boglári kikötőbe áll egy hadihajó,
Közepérá négy sarkára nemzeti lobogó.
Fújj a szél, fújj,
Mindig hazafelé fújj.

A mastani öreg bakák leszerelve jönnek.

Szabad-e Lucát köszönteni? Meggyűtünk mi jó este,
Luca Köszöntésére.
Luca fekszik ágyába,
A zórzó angyalával.

Gyere Luca mennyünk el,
Menyországot nyerjük el.
Ha mi asztat ényergyük,
Boldog lesz a zéletünk.
Dicsértessék a Jézus neve.

Szabad-e Karácsonyt köszönteni? Szabad.

Ez zéccakán kinyilt egy szép virág.
Kit réguta vár a zegész világ.
Királ menyből való nagy méltóság.
Szállást nem találván a városba.

Remeg reszket Jézus a jászoba.
Bölcsöm vóna fijam ringatnálak.
Dunyhám vóna így áogatnálak.
Szivem szerint így elfogatnálak.

Szűz Márija így kesereg sorsán,
Szent Józseffel ül egy marék szénán.
Szent Józsefféá bánkodik szent fija.
Dicsértessék a Jézus neve.

Három királyok napján,
Országunk egy istápján.
Dicsérjük énekkel.
Vigadozó versekkel.

Szép jelen, szép csillag,
Szép napon támad.
Hol van kised Jézus?
Mer megjelent csillaga.

Három Heródes király,
Él nagy kevélen.
Fölfegyverkezvel az Isten ellen,
Hogy megölje jegek urát,
A világnak megváltóját.

Glória, glória, glória,
Szent szűz dea
Dicsérjük a Jézus Krisztust.

Valamikor nagy szókás vót Karádon a maszkába menés, tehát amikor a zédesapám legény vót, pajtásaival összebeszéltek, mer kidobták a faluba, hogy a medvés gazdák kik szoktak jární táncutatni pénzér a faluba, elszökött két medve aki tud róla, az azonnal jelencse, meneküljön előlük, tehát erre föl, ezek a legények összebeszéltek, apám lett a medvés gazda két pajtása a medve, még két pajtása egyik hátul ment kettém meg vezették a medvéket. Be a házakhoz mutogatnyi, tehát amind a pásztorház vót attu délnek ilyen léciumos gyepű vót, nyugot felü pedig lakóházak vótak végig hosszát, egész sorba. Amikor ezek ballagnak itt mutogatni magukat egyszer észreveszik, hogy két csendőr megy, és mikor mentek a csendőrök a medvés gazdák elugrottak a bokorba, de a két medve nem tudott semmere menni, mert láncokkal mindenféle bilincsekkel tele vót, összefogozgottak és elkezdtek, morogtak, erre a csendőr az egyik azt mondgya itt vannak a medvék én belelövök a másik okosabb vót, addig nem szabad bántani őket, gyere hamar itt van a Csigáskúti Letenye János bácsi, amott a Miskalai Miska bácsi, miné előbb szólunk két előjárónak és akkor közel megyünk vezényszóra együnk az egyikre fog mások a másokra fog. Agyonlűjük őket. Tehát mire azok elmentek a medvés gazdák előbujtak, hama kidozták a medvéket, mire a csendőrök mentek má akkor a pajtákba a szénáspadlásokon erre-arra ebújkáltak úgy, hogy nem taláták meg ezeket. A medvék lóbörbe vótak öltözve magukra húzták. Ez vizkeresztől farsang vasárnapig még ma is szokás. Énekünyí is:

Náj, náj, náj, táncoljál.
Kapol egy kis szalonnát.

Május fa táncolásnál pedig: amikor a legények az intézőnek az ablakja alá állítottak májusfát, erre saját magam szerkesztettem egy vers köszönetet.

Amerre nagyon rossz tavasz volt, és úgy gondutam-e, hogy úgy lesz jó:

Hervadt a tavasz, hervadt a virág a rózsa,
Hervadt a májusfának is a szép zöld lombja.
Mire kinyíl a szép pünkösdi rózsa,
Addigra majd fölvidul a májusfának szép zöld lombja.
Aggyon az úristen bőven búzát, rozsot, árpát békességet,
Aggyon hozzá lélek üdvösséget.

Kinyílt a virág, kinyílt a rózsa,
Kinyílt a májusfának az a gyönyörű szép lombja.
Aggyon a zúristen bőven búzát, rozsot, árpát békességet,
Hozzá lélek üdvösséget.

Fráter Soma

Dömötöri János, 1906.

Cseléd ember egyszer is ment körösztü egy erdősegen vásárra, mint-hogy ott vezetett keresztü

az út az erdőn, elejbe állt egy ember és kér-
di tőle, hova méggy édes barátom? Megyek ide jés ideja vásárba,
mit akarsz te ott? akarok venni egy kis tehenet. Ki vagy te, mi
vagy te? és mennyi családod van? én itt is itt vagyok egy cseléd-
ember vannak több gyermekeim és akarok egy kis tehenet venni, hogy
nekik legyen egy kis tejtermék táplálékul, és közben kérdezi: meny-
nyi pénzed van? én mondtam neki, harminc koronám van, hát most abba
a zidőbe az a tehény ennyi és ennyi jár ezer csak csupán egy te-
net kapsz, hát a gyermekeidnek mit viszó vajjon, ha csak ezer egy
tehenet kapsz, hát sajnos nem tudok vinni nekik semmi mást, mer
ez kb. a tehény árára ha ölég, na, neh te szegény ember én még a
harminc koronáho adok még 30-t neked végy a gyermekeidnek több
dolgot, ruhanemüt és ha hazaérsz futnak eljéd, mit hoztál édes-
apám? bizonyára avva nem ölégessnek, hogy egy tehenet vezessél,
végy nekik eszt ruhanemüt, igenis megköszöntem, bár nagy félelemben
vótam, hogy még aszt is elveszi ami van nálam, de nem vette jel,
hazamegyek megvettem a tehenet, a gyermekeim futnak eljéd, édes-
apám mit hoztál? mit hoztál? netek gyermekeim id van egy nagy
batyú ruhát meg több féle játékot, több árút hoztam nekik, az
adott harminc forintbu mer a harminckoronábú még külön ami velem
vót abbú egy tehenet is. Ennek örültek a zén gyermekeim, nem tu-
dom, hogy ki vót, jó ember vót, utóbb megtudtam, hogy Savanyú Jóska
vót. És onnan tudtam meg, hogy Savanyú Jóska vót a közeli hirekbü
és amikor őt elfogták, mikor elfogták őt, akkor már mindennek hi-
re ment, hogy Savanyú Jóska eszt meg eszt cselekedte eccer egy er-
dőbe hunyai erdőben egy szegény emberrel találkozott eszt eny-
hitő körülménynek róták föl neki, ekkor és ekkor egy szegény ember-
rel összetalálkozott és mennyi pénzed van, hova méssz, nemhogy elvet-
te tőle sőt reszketett a szegényember sejtve, hogy Savanyú Jóská-
val van dolga, habár aszt nem tudta. És aszt mondta neki, néd nem
hogy elvegyem pénzedet adok még ahhoz annyit, hogy a kisgyermekeid-
nek vegyé. Na most eszt mondván Savanyú Jóska, amikor a bíróságon
előkerült, eszt föl soruták neki, hogy ekkor jóságát fejezte ki em-
berriességét. De Savanyú Jóska erre aszt monta, én tettem, de ti
tettek vón je. A bírónak. Mer hogyha én tikteket ottan találtalak
vóna, bizony én teveletek elbántam volna. Édesapámtu tanutam. Pász-
tor ember vót, egy virtigli pásztor ember vót a magyar hazában.

Szendre báró gulyája,
A kisasszony maga sétál utánna.
Már messziről oda szól a juhásznak,
Szivem Jancsi tericsd le a subádat.

Nem teritém biz én le a subámat,
Mer elhagyák tilosba a gulyámat.
Ne féj Jancsi, nem vallođ be a kárát,
Mégfizeti Szendre báró a zárát.

Szendre báró három éjjel, három nap,
Azt se tudja, hogy a lánya merre van.
Mégkérdezi legidősebb juhászát,
Nem-e látta valahol a leányát?

Nem láttam én báró uram, ha mondom,
Három napja, hogy a juhász oda van.
Lehet, hogy a kisasszony is vele van.

Szendre báró hintót küld a lányáért,
Kilenc zsandár meg a juhász bojtárért.
Elöl ül a hintóba a kisasszony,
Hátul ^{még} a szegény juhász a vasban.

Lányom, lányom, lányomnak se mondalak,
Hogy én téged egy juhásznak adjalak.
Nem bánom én élesapám tagadj meg,
De a szivem a juhászér hasad meg.

Jaj, de régen kifaragták azt a fát,
Amelyre a szegény juhászt akasszák.
Fújja a szél fekete göndör haját,
Nem öleli Szendre báró leányát.

Kimennék a főútra, de nem merek,
Mer aszt mondják fekete gyászt viselek.
Fekete gyász fehér az én jegykendőm,
Juhász legény volt az első szeretőm.

Hej, de megjártam én a zegész határt,
Tapocai

Én magam meg a csárdába,
Hatvan úrüm fölfújódott,
Rajtam a kutya kiadatott,
Azér nem adott a kutya jó levelet,
Nem fogadtak meg engemet.
De így köllött betyárnak lennem,
Több jó társat fölkeresnem.

Igy vótunk szép bandaszámban,
 Egy indutunk nagy rablásban.
 Aszt mongya, de egy estében unalmában, de
 Betekintett egy paplakásba.
 Szép Jó estét, beköszöntem, hogy tőlem meg ne ijedjenek.
 Szabad uram, így szól a pap.
 Hogy jó estét beköszöntem.
 De te, édes fiam mit gondutá?
 Hogy te engem meglátogattá.
 Pénzér jöttem látogatni,
 Hej tudna-e kend nékem adni.
 Édes fiam én a pénzejimet mind kiadtam,
 A kamattyát még meg sem kaptam.
 Hát a gyapjúnak a zára,
 Mellik sifonba van zárva?
 Agya ide hát nékem a kucsokat,
 Kinyitom a sifonokat, sublatokat
 Elviszem a zarányokat.
 A cselédjeit mind ezárta,
 Hogy ebből ne legyem ártalma.
 Elvitték a zaranyokat, és azután
 búsult a pap.

Ez történt a nagyvázsonyi gazdaságba, egyszer kimentek a cselédasz-
 szonyok a nagyvázsonyi erdőbe egy kis száradékot szedni. És közbe
 összegyűttek az erdei betyárokkal. És kérdezi tőle, mit csinátok,
 kik vagytok, hova mentek, mit visztek, hát viszünk, és hát hogyan ti
 cselédasszonyok vagytok, igen azok vagyunk.
 És hát teneknek nincs elegendő fátok? hát nincsen, visszünk a hátun-
 kon és a fejünkön ahogy tudjuk, és a ti tisztartótok milyen képpen
 bánik a cseléddel? hát aszt moxyák a zaszonyok, bizon ölég szigoruan
 bánnak mert ha a cseléd, egy kis félrelépésért ütik verik meg minden.
 Na moxya ám a betyár fővezér a társainak, na megájjatok, na mennyetek
 haza maj mi emegyünk eccer, nem monták meg a pontos időt. Bemennek,
 elmentek, hát akkor a tisztartót kerhóra fogták, monn meg most nekem
 asztat, hogy mér bántál így el a te cselédjeiddel. És most ide tesszük
 a nyakadat a küszöbre. Fogadod-e, hogy elbánsz velük szépen és szót
 fogadsz és barátságos leszel velük. Édes betyár urak én többé még,
 őket sőt még a gyermekeknek is jó napot köszönök. Mert ha nem teszed
 mindezt itt a nyakadat elvágjuk, a küszöbön. Akkor a tisztartó mind-
 ezt megfogadta, és akkor a betyárok tovább vonultak, befogattak a
 kocsissal a hintóba magukat elvitették ki az erdőbe, a kocsist megfü-
 zették bőségesen hazaengedték és asztán mentek ők tovább az erdő
 méylébe.

Summás nóta:

Bogár Imre zárán vett zsebóráát,
 Azér koplaltatya szegény munkását.
 A zsebóra kityeg-ketyeg a zsebbe,
 Azér száraz a darázs tészta teteje.

Intéző jár tkergeti a fejét,
A summások mind elviszik a pénzét.
Intéző jár ne sirassaja pénzét,
A summások megérdemlették a pénzét.

Hej,de ja Kádár János udvarába,
Áll egy rezgő nyárfa.
Földre hajlik annak minden ága,
Ágyú golyó töredezi le jannak az ágát.

Hej,de sok barna piros kislány,
Hiába várja haza ja babáját.
Hej, de jágyú golyó töredezi le jannak az ágát.
De sok szép barna kislejány,
Hijába várja haza ja babáját.
Summáskorunkba eszt szoktuk énekelni.

Elmehetsz te akár alá,akár föl,
A sűrű babot sehol sem találod föl.
Föltalálod a nagy nándori laci konyhába,
És ott rityeg-rotyog egy nagy isténtelen bográcsba.

Hej,de föltatlálod a nagy nándori laci konyhába,
Ott rityeg-rotyog egy nagy isténtelen bográcsba.

Letettek egy kislányt,
A tenger fenekére.
Oda egy legénynek,
Minden reménysége.

Oda reménysége, kedves szeretője,
Fáj a gyenge szive majd meghasad érte.

Gellér Jánosné, 68 év.

Sz. Soma, László ¹⁶ ~~1916~~

Ursten és örökkévaló mindenható atyánk.
Ime egybegyültünk itt a szentek egyességében,
Az angyalok és lelkek üdvözült társaságában,
Trónusod elé, visszük áldozatunkat.

Megvalljuk és megismerjük, hogy szent felséged előtt,
Bűnösök vagyunk.

Bűnben fogantatva, hajlandó minden rosszra,
Soha meg nem szününk áthágni szent rendeléseidet.

Mikor eszt cselekedjük, igazságos ítéletedből,
Romlást és kárhozatot vonnunk magunkra.
Mindazon által bánjuk uram, hogy téged megbotránkoztattunk,
Kárhoztatjuk magunkat és bűneinket.

Igaz bűnbánattal kérve, hogy a te segítséged kegyelmed jöjjön segítség-
gül minékünk.

Alázattal kérünk szerető irgalmas atyánk, hogy könyörülj rajtunk,
Töröld el bűneinket, növeld és sokasítsd meg rajtunk napról-napra,
Szent lelked ajándékait.

Igazi bűnbánattal kérve szerető irgalmas atyánk, hogy könyörülj rajtunk,
ne hagyj el, és segíts meg, őrizz meg minden bajtól, veszedelemtől.
Mindörökre **ÁMEN**.

Aggyon is-ten jó éjszakát, édesapámmak, édesanyámmak, minnyájunknak,
énnekam is én istenem, most és mindörökkön, **Ámen**. mindörökké. **Ámen**.

Én lefekszem én ágyamba,
Minden testi kopórsomba.
Az Atyának és Fiúnak és Szent lélek, Istennek nevében. **Ámen**.

Uram Jézus ~~K~~risztus én istenem, őrizz meg a tüztől,
Viztől, rossz emberek szándékától, hirtelen haláltul. **Ámen**.

Menybül halljuk a zangyaloknak hangját,
Szerte zengő dicsőséges szent szavát.
Hirdeti a nagy örömet tinéktek,
Ma született a ti üdvözítőtök.

Ma született Ur Jézus a messiás,
Hozott nekünk Istentül szabadulást.

Zendüljön hát ma tőlünk álló jének,
A mi áldott ^{drága} jó istenünknek.

Egy új csillag ma tünt fel a zégekre,
Hű pásztorok a Jézushoz vezetve.
Elvezeti a Jézus bölcsőjéhez,
Ki ja bünös lelkekért ma született.

Napkeletről bölcsék Jézushoz jöttek,
Egy új csillag elvezérelte jóket.
Ez a fényes csillag még ma jiszragyog.
Vezessen el titeket is Jézushoz.

Karácsony estén, szokták eszt énekelni.
László Mihály, 1916. jan. 23-án. Györgyfalván.

25-én karácsony este éjfél után mikor kijöttünk az éjféli misérü,
egész hajnal reggelig a lányok, legények összecsoportosultak meg
a menyecskék a fiatalemberek 15-20-val és járták házru-házra az
ismerősöket, meg a jó szomszédokat és ottan eléneküték esztet és
ottan elkántáták. Na most ^{kérem} kántálás után köszöntöttük a házigaz-
dát és úgy mentünk be utána a konyhába.

Aggyon istn bort, búzát, barackot, szörös farkú malacot, a pohárnak
feneket, hogy ihassunk eleget. Tudom, hogy disznót öltetek, kolbászt,
májast töltöttetek, de ha nekem nem adtattok, dögöljön meg a kutya-
tok, ne köjközzön a macskátok.

Nálunk Györgyfalván lakodalmi szokás ez volt a divat. Mikor vitték
haza a menyasszonyt a vőlegényes házhoz, asztán végig az utcán
mire hazaérték így mulattak:

Alig megyün három házig,

A menyasszony lebabázik.

Ájj meg béres a hidon,

Pisájon a menyasszony.

Eromlott a piselője,

Nincsen neki viselője.

Vaskanyutó lapító,
Fölállott a taszító.
Három szekér széna törek,
Baszhatnék a szegény öreg.

Három szekér széna murva,
A menyasszony ki van fúrva.
Ujj ju, ju, ju, juh, juh, juh.

Itt is kettő kiállott,
A picsája fölállott.

Komámasszony hajja jé, hajj jé,
Egy hagymájér adna jé, adna jé.
Egy hagymájér nem adnék, nem adnék,
Pálinkéjért csak adnék, csak adnék.

Komámasszony legyen úgy, legyen úgy,
Én a kakas, kend a tyúk, kend a tyúk.
Gugojjon meg nékem úgy, nékem úgy,
Mind a kakasnak a tyúk, nak a tyúk.

Komámasszony kakasa, kakasa,
Ferepüt a kapura, ja kapura.
Mind aszt kukorigoja, rigoja,

Sej, Buzsákba nincs több legény,
Csak három.
Az is elment, az is elment,
Bért aratni a nyáron.

Majd hogyha az aratásnak vége, lesz,
A legszebbik, a legcsinosabbik a zén vőlegényem lesz.

Kis Buzsákba, nagy Buzsákba,
Nincs több kislány csak három.
Az is elment, az is elment,
Markot szedni a nyáron.

Kék pántlika van a karcsú derekán,
Jaj, de szépen, jaj de gyönyörűen hajlik a
Karom után.

Ajtót meszelnek a buzsáki főutcán,
Hogy ne járjak el a szeretóm után.
Véres hidat csináltatok azon keresztül,
Mégsem válok el a régi szeretómtől.

Szagos a rozmaring kerekére lehajlik,
A muskátli jaj, de szépen virágzik.
Én is búra hajtom le a leány fejemet,
Akit szerettem az az enyém nem lehet.

Apró szeme van a kukoricának,
Szép termete van a buzsáki kislánynak.
Szép termete van, rátétes a köténye,
Rá se néz az akármilyen legényre.

Életembe mindig szépet szerettem,
Utoljára már csúnyává is beértem.
Mgy kell énnekem én csak így érdemeltem,
Minden este más legénnyel beszéltem.

Sárgul már a fügefa levele,
Hej hideg akar lenni.
Engemet egy csinos barna legény,
Sej nem akar szeretni.

Szeress kisangyalom,
Hogyne legyek árva.
Meg ne tudja senki odahaza,
Mért van a szívem gyászba.

Gyászba, gyászba, gyászba,
Gyászos feketébe.
Októberba sirva masirozok, én a
A ka-szárnya elébe.

Kara Lajosné, Buzsák, 35év.

Fehér László lovat lopott,
A fekete halom alatt.
Nagyot csattant az ostora,
A vármegye meghallotta.

A vármegye meghallotta,
Fehér László, hogy megfogták.
Fehér Lászlót, hogy megfogták.
Börtönébe be is csukták.

Hoszu Trézsi nénitől tanulta egész kislány korába.

Harangoznak este imádságra,
Gyere lányom haza vacsorára.
Nem is jóra való az az anya,
Ki a lányát nem így tanította.

Édesanyja a lányt így tanítja,
De a legény mégiss elcsábítja.
Éjfél után hármat üt az óra.
A csárdába szól a heje, huja.

Az előbbi dallamnak a horvát gyorsabb változata és a magyar va-
riánsa.

Akármilyen szűk gatyások gyűnnek,
Mongyátok, hogy mihozzánk gyűjjenek.
Főzzünk nekik jó uras vacsorát,
A Dunából finom halpaprikást.

Képes gazda zsiréért vett egy zsebórát,
Azzal keltette a szegény summását.
A zsebóra kityeg-kotyog a zsebbe,
Azért száraz a darázs mácsik teteje.

Magtáros úr zárja be ja maktárját,
Hogy ne mérje ki ja többi borsóját.
Ettünk ebbena hat hónapbaneléget,
A jó isten szakassza rá az eget.

Képes gazda ha bemegy a szobába,
Ráborul a szagos meggyfa bottyára.
Jobbra, balra hajtogattya a fejét,
A summások megették a kenyerét.

Kihajtottam a ludamat,
Szépen járó, szépen szóló,
Gondos gúnaramat, gondos gúnaramat.

Arra jött a biró fija,
Agyonverte a ludamat.
Egy nagy buzogánnyal,
Egy nagy buzogánnyal.

Én elmentem a biróhoz,
Biró uram, nagy urához.
Hogy megpanaszoljam,
Hogy megpanaszoljam.

Kérdi tőlem, biró uram,
Hogy mi légyen a ludammal?
Mi légyen az ára, mi légyen az ára?

Két lábáért, két szárnyáért,
A szivéért, a nyakáért,
Három arny tallér,
Három arany tallér.

A zúzajért, a májajért,
Benne lévő toll ciháért,
Biró uram fija,
Biró maga fija.

Én már többé este késő nem járok,
Mert engemet elfognak a zsandárok.
Bezárnak egy sötét szobába,
Lenyirik a göndör hajam simára.

Lányok, lányok, rólam tanuljatok,
A legénynek csókot ne adjatok,
Mert aza csók nem ~~esik~~ hiába,
Ott a gyerek sir-rén a pólyába.

Zörög a cidrus a kertben,
Hej ru-ru-ru-ru-rárom.
Hogyan megyek ki belőle,
Hej ru-ru-ru-ru-rárom.

Aki tudja mér nem mongya,
Hej ru-ru-ru-ru-rárom.
Merre van a babám útja,
Hej ru-ru-ru-ru-rárom.

Édesanyám monta nékem,
Hej ru-ru-ru-ru-rárom.
Minek a szerető nékem.
Hej ru-ru-ru-ru-rárom.

De én arra aszt felelem,
Hej ru-ru-ru-ru-rárom.
Gyötör anyám a szerelem,
Hej ru-ru-ru-ru-rárom.

1972 március 9 Törököpány

Buzsáki Istvánné szül: 1900

A reggeli imánk, amit a nagymamánktól szoktunk tanulni:
Ur Jézus a te szentséges szivednek ajánlom föl a nagy boldog
asszonyunk szívével egyesülve a mai napon minden imádságát,
minden munkáját, szenvedését, örömét engesztelésül a vétkeink-
kért a te szándékaid megvalósítására. Ur Jézus édes isteni
szíve jöjjön el a te országod. Ó édes mennyei szent atyánk
hálát adok neked, amiért ezenn a sötét éjszakán megőriztél
és reggel, hajnalban fölébresztettél. Köszönöm neked, hála
érte, ezer hála. Te édes Jézusom, még arra kérlek, hogy
ezen a mai szent napon is őrizz meg minden veszedelemtől:
tüztől, víztől, a hirtelen, véletlen haláltól, a kétségbe-
eséstől, minden gonosz szándéktól. Teneked ajánlom magamat,
a férjemet, a gyerekeimet, a menyemet, a vőket, a zúzókat,
a kis déd unokát, az összeset. Majd ha reggel fölébredék
újra, a másik reggelen, köszönöm neked mind ezt édes mennyei
Atyám. Őrizz meg, tarts meg, adj nekünk erőt a mai munkához.
A munkába kitartást, minden egyes dologért neked köszönöm.
Édes Jézusom, aki a leg méltóságosabb oltári szentségben min-
denkor jelen vagy, uralkodjál ma minden gondolataimon, a szava-
vaimon és a cselekedeteimen. Kejj föl uram és széleggyenek a
te ellenségeid, és akik téged gyűlönek fussanak el az orcád
elő. A szent keresztje által szabadíts meg istenünk mindet
ellenségeinktől. Az atyának, aki teremtett, a fiúnak, aki meg-
váltott, és a leg méltóságosabb oltári szentségben, az ő szent-
séges testével és vérével táplál, a szentléleknek, aki meg-
szentelt, a nevébe keltem föl. Dicséret, dicsőség és hála a
leg méltóságosabb oltári szentségnek most és mind örökké,
örökké. Amen Az összes jószág és mindent köszönök neked édes
Jézusom az éjszakai pihenésér amen.

Az estéli imánkat is ugyancsak a nagymamánktól tanultuk, mer a
szüleink mer ugye nem annyira értek rá, de a mama az ráért
velünk foglalkozni.

Ó édes mennyei atyám hálát adok neked, amiért a mai napon
megtartottál. Mivel a zeste leszállt köszönöm teneked a
gondosságodat és mind ezer hálát adok neked. Őrizz meg ezen

a sötét éjszakán is minden veszedelemtű, minden bajtu, hogy a te oltalmad alatt pihenhessünk és reggel, amikor a nap kel mi is nyugodtan, új erővel ébredhessünk föl, a mi urunk, az úr Jézus Krisztus által. Előbb sem hogy lefekügyem a kezeimet össze teszem, hozzád emelem a szívemet, istenem áldlak tégedet, hogy velem annyi jót tettél, sok bajtu megmentettél, a munkámba segítettél, erőt attál, köszönöm ezt mind tenéked. De édes Jézusom azon a sötét éjszakán is csendes, nyugodt pihenést aggy. A nap le áldozott sötét homál borong, toronyból a harang is hálára intve kong. Én is hozzád térek, a te szegény bünös gyermeked, hálát adó atyám imádom a szent neved. Engedd ezt az éjszakát nyugodtan töltenem a szent áldásod gyanánt kerüljön a reggelem. A holnapi naprais már nyújtsd a te segítő kezedet, Ó istenem, ó istenem atyám, halld meg a kérésemet. Amen.

Mennyei jó Atyám, vigyázz mindig reám, légy mindig az utamon az örök fénylő napon, A sötét vak éjjelen a zágyammál légy jelen. Véd meg a testemet őrizd meg lelkemet, édes jó istenem te mindenkor légy velem én-nyugodt úgy nyugodt lesz éjjelem. Amen.

Gyere be, gyere be, szegény özvegy asszony,
Iggyál egy icé bort, vagy ha kettőt iszol,
Nem a te érdemedért, nem is a fiadért,
Ha nem a lányodér Bodor Katalinér.

Hogyha te eszt mondod, biztos, hogy elmegyek,
A Bodor Katalinna, a zenyém lesz úgy hiszem,
Lányom édes lányom Bodor Katalina,
~~Elhagytalak téged~~
Eladtalak téged a Rákóczi kocsmába.
Eladtalak téged a Rákóczi kis úrnak.

A Rákóczi kis úrfi elment őhozzájuk,
Bodor Katalná szóba se állt véle,
De a Rákóczi kis úrfi őtet arra kérte,
Húzta vontta erdön-mezőn, bokron mindenen át,
Majd lófarkához kötve vitte szegény kislányt.

Az volt ennek a balladának a további története, hát hogy huzatta-vonyata azt a szegény kislányt mindenén áttu, mert nem hajult a szóra. Akkora asztán mikorra a ruhája tele vót vérrel a cipője, akkor hazavitte és meghalt. A mamám 64 éves vót igazi öregasszony vót, asztán egyezkedtünk mama, most danud el a báró kislányt, most danod el a Ságibiró lányát.

Jó estét, jóestét!
Ságibiróné asszony.
Itthun van-e a lánya,
A Mariska kisasszony?

Itthun van, itthun van,
A zelső szobába.
Ott aluszik javába,
A paplanyos ágyába.

Mennyen be kelcse föl,
Külgye jel a bálba.
A piros bársony cipőjét,
Huzza fel a lábára.

A selem kendőjét,
Kösse ja nyakára.
Félkilenc órára,
Ott legyen a bálba.

Mariska el is ment,
A zanya elküldte,
A zanya.
Az a hét fickó meg várta a zajtóba.

Ha az egyik elfáradt,
A másik elkérte.
Amig szegény Mariska,
Le nem rogyott a földre.

Mariska, Mariska,
Nem szabad pihenni.
Szép piros véredet a
Cipődbe kell ontani.

Amig a szép lányoknak,
Hajnalt muzsikálnak.
Ságibiró Mariskának,
Koporsót csinálnak.

Mariska megijedt,
El akart szaladni,
Mer az a hét fickó,
Körülfogta állanyit.

Nyisd ki anyám, nyisd ki
A zöldre festett kapudat.
Hadd vigyék be rajta,
A te haldokló leányodat.

Verje meg a zisten,
Aszt az édesanyát.
Ki egész éjjelre,
Táncra adja a lányát.

Az anyja azt mondta, hogy az ő lányát a Mariskáját még az ördög sem tudná elfárasztani, még ha az ördög lenne is, és esztet ezek állítottak abba a zidőbe, hogy a hét ördög volt, hét legény képébe. Eszt mondták, hogyhát igaz vót-e vagy mi vót. A nagypapám azt mondta, hogy ő nem hiszi, hogy vannak szép asszonyok v. boszorkányok v. ezek meg azok, de mégis mint má kezdtem leírni nekije, hogy a kocsmáros fija mikor hazament és mondta nekije, a fonóházhoz jártak, asztán a nagypapám legényke vót na ugymondjuk, mivel gazdag gyerek is vót, tartotta magát és asztán ottan a menyecskék, lányok odajártak nyolcan tizen, egy drótra akasztott piszta mécs, olyan olajos mécs, asztán abba vót a bél és ráöntve az olaj, az egyik legény v. fiatalember, mer menyecskék is vótak, nemcsak lányok, az egyik piszkálta le ahamvat róla, hogy szebben égjen a másik meg fütöttekin a búbos kályhát.

Asztán az egyik fiatalember azt mondta a nagypapámnak, hogy te Laci hónap én emegyek disznóölésre, nem füténé én helyettem? Hát persze a papa váduta és büszke vót rá,, hogy mer ü vót a legfiatalabb legényke, na asztán másnap amikor a felesége, elment, a fonóba, apapa meg ellenkedett vele, hogy Juliska, ha nem is gyün el a Jóska én elkisérlek egészen az ajtóig, nem mer ám oda gyünni egy boszorkány és egy kisértet sem, ameg azt mondta nekije, az egy bátor kismenyecske lehetett, nagy legény vagy Varga Laci, de Luca széket nem mernél csinálni, pedig gyün ám, nem-e azt mondja a nagypapám, csinályok is, tekergődtek a fogadások a fiatal férfiak között, hogy a nagypapám, hogyha nem csinálja meg a Luca széket, mer ez a fonóbál, vagy fonóház, húshagyóig szokott tartani, amikor húshagyó vasárnap vót, akkor vót egy nagy bál, a fiatalaszonyok vitték az ennivalót, fiatal emberek a bort, farsang utolsó vasárnapja, no asztán a nagypapám azt mongyja, hogy én lo liter bort fizettek, ha nem csinálom meg, azok meg mondták, ha nem ülsz rá akkor is fizeted, meg is csinálta a nagypapa, elkezdte mert másnap volt a Luca, második nap, első nap a deszka padot, úgy hogy minden napra egy-egy láb, a szék kifúrás egy ék, hogy a 13 nap mindenféle legyen meg, karácsony estélig. Akkor karácsony estére a kocsmárosnak az a fia hazaért, akivel a papa olyan testi lelki jó barát volt, annak mindjárt elmesélte, hogy Luca széket csinál, hát annak se köllött több hát mind a ketten rá is ülnek meg egyeztek, de még ceruzát is visznek velük meg papírt minden hires boszorkány nevét felírják. A széket a templomba vitték, min van a harang a harang kötél mellé csináltak egy krétával egy kört az volt az ő birodalmuk. Na most asztán az egyik az egyik felü ült, a papa meg másik felü, lesték, hogy azok a szarvas boszorkányok, mikor mennek be. Azt mondták a boszorkányoknak, hogy nyő szarvuk, dehát ők egy fija boszorkányt se látták, de amikor elment a kocsmároshoz, mondta neki, hogy mennyenek főla székért és hozzák le. A kocsmáros olyan lett mint a megvadult bika, kitagadással fenyegette a fijasát. Kitagadja még a házból is, no akkor asztán elmentek, hát nem is köllött több egy fiatalnak. Ementek a székért és föl vitték a templomba. Mikor elmentek a kocsmáros a feleségének elmesélte, hogy mi van itt, itt van négy gyerek, aki különben mészáros is vót. Asztán a kos meg kecske szarvakat, tetek a fejükre, ha kigyünnek majd a templombu jó elverik őket, elverik avva akartak menni úgy, hogy ulyant a Varga Laci még nem kapott.

De arrú nem számítottak, hogy a kocsmáros fija is velük legyen. Akkor ez a fiatalasszony meg a kocsmáros felesége, ahogyan ezek ültek bement és súgja nekijük, mi készül itt, ki ne gyűjjenek addig a templombu, amig a többi népek, nem gyűnnek a templombu ott várják őket a gyerekek a papának az ellenségei, na aztán nem is gyűttek ki, szépen mikor a népek kezdtek menni, a papa fölkapta a széket a hóna alá, elvitte futóra a kocsmához, földhöz vágta széjjel esett. De ott állt az a négy gyerek is a szarvakkal a fejjükön készen várták, hogy majd /a kocsmáros öltöztette föl őket, mert komolyan meg akarták verni a papát/ hát, hogy boszorkánynak gondolják őket, na és aztán aztmondja a kocsmáros sem haragudott mer a főhő vágta széket, e tüzeték, na erre nem ül többet senki, gyertek ti boszorkány lesők, tisztelem azt a csaváros eszeteket, most én fizettem azt a boszorkány áldomást aszongya mer derék gyerekek voltatok. Ez az ü rátartóságáért vót, a papám nem hitte el, hogy vannak boszorkányok, de ü megcsinálta virtuságból a boszorkányszéket, a luca széket, a lucaszék csodálatos volt, új csizmát csinátattak nekije a szülei karácsonyra. Asztán előtte majd mikor a csizmát fölakarta húzni karácsonyba óvadás volt, éjjel meg oan kis por hó, hát aztán nem látszott, hogy hun van jég a papám meghát olyan nagy büszkén, hogy majd megnézi az új csizmát, olyan fényes lagos szára vót ám, olyan messze nyirkogott, hogy csak úgy sirt, jaj a Varga Laci gyün a misére, nem oda figyelt elcsúszott a lába alaja került, a térde kifordult, helyretették úgy vitték haza, de a térdin egy búb megmaradt, azt mindig megtapogattuk mikor azt elmesélte, lássátok azt mondta, eszt kaptam a kevélségemért figyelmeztetőnek.

Eccer a sogór bácsimmal itt voltak nálunk, beszélgettek azt mondja egy alkalommal a papa, hát Jóska fijam én tudom azt mongya, hogy ez a mondta neviről, hogy ki ,ezek mind olyan kutya-macska barátságba élnek. Ennekem meg ez fültünt, vártam, hogy menjenek el megkérdeztem a papát, hogy miaz a kutya-macska barátság, hisz nálunk is van kutya is macska is mégis megvannak. Ha aszmongya, ha kíváncsi vagy megmondom. Ez még kezdődött azt mongya a paradicsomba az őszüleinknél.

A kutya az egy hű állat az az Ádámot kísérgette, de a macska az az Éva anyánk körü duruzsot, ezek egymásnak azt mondja mindig a szemire hányják, hogy milyen haszontalan állatok, hát azt mondja az Ádám adott a kutyának egy darabot a macska is hizelegni akart, hogy fölugrik majd az Éva anyánk ölibe. Dehát mivel az Éva anyánknak nem volt szoknyája a bőribe kapaszkodott, abból kiserkent a vér, az Éva anyánk oron kopantotta, eszalatt, a kutya meg utána, föl a fára fölkergette, ott aszongya a farkát csóváltatta mondogatta nekije aszongya, gyere föl hires ha tudsz, fogj meg, hát a kutya meg nyugodtan a fa alá feküdt, várta, hogy maj legyüsz aszongya, hát má mikor megunta a macska keservesen elkezdett nyivákolni, hogy maj az Éva anyán maj segíti, úgy is lett eparancsuta onnan a kutyát, de a kutya megszégyenítve érezte magát, és amikor az Éva anyánk nem vette észre, meg-meg rezzentette, a kutya a macskát, hát aszongya kislányom innen van aszongya, kutya macska barátság, ameddig egy kutya lesz a világon
meg egy macska
ez így is marad.

Mink meg nagyon örültünk neki, és nevettük, hogy így is van. Pedig látszólag nálunk is meg is volt a kutya meg a macska, de mikor nem vettük észre nálunk is fölfuta bizony a fára.

Várták a betyárt a kocsmába megmondták a panduroknak, hogy^a hátsó kis kapun szok bemenni, hát mi történt, este meg in várják alkonyatkor maj megy a komiszáros a két lovat az egyik pandurral a kerítéshö állította, hogy kéznél legyenek ne belül, hanem kívül az út mentén, ő maga bebújt a söntésbe, a másik pandúr az ajtóhoz, az ő lovát meg ahhoz a kertes kiskapunak a tetejére akasztotta kantár fogva nehogy megkötve legyen hogy még vesződés legyen az eloldással, könnyen föltudjon rá ugrani. Észrevette azt a betyár ment is csak azt mondja, mikor meglátta ott a lovakat, egyszerűen a komiszáros lovára fölugrott és isten kenddel a nótát már másnap a többi betyárok már tudták.

Hét vármegyét, kilenc falut bejártam,
 Magam alá egy paripát nem találtam.
 Itt találtam magam alá egy paripát,
 Elloptam a komiszáros pej lovát.

Arra kérem komiszáros uramat,
 Ne lőjje ki alulam a pej lovamat.
 Ejnye, betyár azt a kutya mindenét,
 A lovat féti nem a maga életét.

A kocsmárosnak nagyon szép kis barna lánya vót. De ja betyár odajárt, és mi történt, többet nem nézett másra csak a betyárra. A betyár is olyan vót egyenes mint a gyertyaszál. És a szeme fénylett ragyogott mint a csillag. Hát a kislány egyet értett a betyárral, várta, várta, hogy mikor is lesz este, mert abba egyeztek meg, hogyha az esti csillag feljön, a régi kúthoz menjen le és ott várja meg a betyárt, és úgyis történt. Errü szól ez a kis nóta.

Barna kislány leszalatt a rétre,
Fötekintett a csillagos égre.
A csillag már feljött látom,
Betyár legény a szeretóm aszt várom.

Barna kislány elszalatt a kútra,
Betyár legény a lovát ott itattja.
Csak most ne jöjjön senki,
Hogy itt minket meg ne lásson valaki.

Barna kislány meriti a vizet,
Értem leli a halálos hideg.
Megájj csak barna kislány,
Nem jársz te többet a betyár után ezután.

Barna kislány üjj fel a nyeregbe,
Beviszlek az erdő sűrűjébe.
Majd meglátod barna kislány,
Mennyire szeret a betyár ezután.

Majd meglátod barna kislány,
Hogy boldog leszel a betyárral ezután.
Aszt a kutya mindenit a világnak,
Nem találom a kapuját a babámnak.

Nyisd ki rózsám izibe,
Részeg vagyok eresz be.
Hadd tudja meg a világ,
Édes-kedves tubicám,
Hogy te is szeretsz tiszta szivből igazán.

A nagypapám aki 1909 be halt meg, akkor volt 93 éves. Ő meséte eszt a kis történetet, mer ő mindig csak meséni szokott hiszen ráért, hogyha együtt vótunk mind gyerekek leütünk a háta mögé és ő monta, mivel a szállóje közvetlen csak az erdő mellett volt ott többszörönként, ha olyan volt az idő kint alut, a kútra egy kis forás kútra szokott járnai az erdőbe egy kis hajlatba. Egy alkalommal ahogy mén, két nagyon szép fiatal fehérnépet látott. És kérdezik tőlük, egymást köszöntik, hogy mit keresnek itt, mondják, hogy ők is vizért gyüttek és az uram bátyám, egy szájasba vitt ü is vizet magának. És elmondják, hogy ők valahol ott tanyáznak az erdőbe, tehát hogyan, kérem szépen aszt mongya, itt vagyunk bent az erdőben négyen két fiatalember és a két fiatalasszony, a papa érdeklődött tovább felőlük, és mondják nekije, hol lakik a bácsika? mongya az uram bátyám merre lakik, nem itt lakom én lányaim aszt mongya, csak a pincém a szállóm van itt az erdő mellett mingyár közvetlen, na de jó mer hogyha olyan esős idő lesz akkor mink kimehetünk magához aludni. Mér ne, mondta a nagypapám, akár mikor bátran, ha én nem leszek is itt a padlásan van széna ott lehet aludni. És úgyis történt, nemsokára egy zivataros-zimankos őszi este vót, a nagypapám hajja ám, hogy kapognak az ablakon, az az egyik kis fehérnép vót akivel ott a kútnál találkozott és szól be, uram bátyám mink vagyunk, te vagy Krisztinám? mi vagyunk aszongya, gyüvünk magához alunni. Nézem aszongya csöpörög az eső, jó van gyertek be, bementek mind a négyen aszt mongya a papám olyan két szép fiatal ember vót, mint a gyertyaszál, ragyogó fényes fekete szemüek, de olyan kedves beszédjük vót mindannyinak. Megkinálta őket egy pohár borral, avval ők felmentek a padlásra, ott aluttak de a Krisztina az egyiknek a felesége vót az egy kocsmárosnak a lánya vót, aszt mongya az olyan jól tudott főzni, akár még a herceg primás is megehetette vona. Olyan szép fánkokat sütött, olyan pántlikás vót, le a kalappal, később is többszörönként találkoztak, fölmentek hozzája, el-el beszélgetett velük, és kérdezte tőlük, hogy mér is bújkálnak, hát az erdőbe. Ő úgy monta, hogy szegény legények, és aszt monták, azér mer nem ákarnak katonák lenni, na jó van azér nem muszáj itt bújkálni. Egy becsületes foglalkozást is ajánlta nekik, hogyha itt maradnának, nála is sokszor lenne munka. De aszt monták, hogy ők nem, inkább elmennek. Hát el is mentek. Aszt mondja, hogy egy ős zi este, má amikor

olyan késő, őszi idő volt, ködös-zúzmarás kopog ám megina a zó Krisztinája a zablakon, engegyen be uram-bátyám, elköszönünk magától, mert elmegyünk. No hová gyerekeim? mondták, hogy a Bakonyba. El is mentek, többet nem látta őket, de egy kis idő múlva egy meszes bácsi jött a faluba, aki onnan a Bakonyból, Veszprémből hordta ide a meszet, és azt kérdezte a kocsmáros udvarába beállva, a kocsmárostu vagyis a feleségítű, hogy a Varga Laci bácsi merre lakik? Megmutatta neki a kocsmárosné, hogy ott lakik, és most má nem sokára gyün haza a hegyből, oda szok menni, beszélhet vele, hát meg is várták őtet, és mondja neki a meszes bácsi, hogy a Krisztina meg a másik, de azt nem mondta, hogy annak mi vót a neve, a tiszteletüket küldik, az emberek dolgoznak a mészégetőnél, becsületes szorgalmas munkások lettek, de ők csak úgy besegitenek nekik, mint fehérnépek. Akkor egy idő múlva, fél év múlva megin egy másik meszes bácsi kereste a nagypapát, hogy a Krisztinának kisfia született. Arra ha elmegy a nagypapám keresse is meg, éppen a nagypapám nevére Lacika, de hát a nagypapám se ment el.

Varga Ferencné, 44 éves, eszt az imádságot nagypapámtul tanultam ő 75 éves volt amikor meghalt, és most ennek 26 éve már.

Én lefekszem én ágyamba,
Testi lelki koporsómba.
Három angyal fejem fölött,
Egyik-angyal
Egyik óriz, másik vigyázz.
A harmadik az én bűnös lelkemre vár.

Én kilépek én ajtómon,
Ott látok egy nagy templomot.
Melybe vagyon hét szent oltár,
Hetedik a Szűz Mária.
Szent térdén térdel,
Szent könyéken könyékel.
A kakasok megszólalomodnak,
Mellet t Máriaát kiáltanak, Kelj fel Mária,
Mária keje fel, mert elfogták
Zsidók ^{Jezus} szent fijasat.

Keresztre feszítették,
Hét csepp vérét cseppentették,
A zangyalok fölszedték,
Aranytányérba tették és Krisztus ekjbe vitték.
Krisztus erre azt mondotta,
Szent szó szent beszéd,
Aki eszt az imádságot este lefektével és reggel fölkeltevel,
Elimátkozza,
Hét halálos büne megbocsáttatik,
Krisztusunk, Jézusunk előtt is nevében. Amen.

Eszt az éneket a nagyapámtu tanultam, amelyet még 1891-es kiadási könyvbe meg lehet találni.

Ó bünös nép ^{mér} nem sirsz?
Mért örvendezel.
A keresztfa előtt mér nem könnyezel?
Talán te nem tudod,
Hogy ki szenved érted?
Jézus isten fija, aki szeret téged.
Rettenetes dolog,
Hiszen te vétkeztél.
Minden gonoszságba jaj, de elmerültél.
Mégis az Urjézust, itélték halálra,
Érted feszítik a magas keresztfára.

Isten hozzád anyám,
Itt a gyászos óra,
Melybe indulnom kell,
A gyászos halálba.

Látod kedves dajkám,
Nekem meg kell halni.
Tőled is szüzanyám,
Immár el kell válni.

Igy búcsúzott Jézus,
A zédesanyától.
A zég is a földnek,
Szüz királynéjától.

Elindult Urjézus,
Gecemáni kertbe.
Ottan imádkozott,
Térdeire esve.

Sir egy árva kislány,
Kinn a temetőben.
Térdepelve zokog,
Kesereg szivébe.

Jaj, szavakkal kiáltozza,
Hogy nincsen már atya, anyja.
Földgyomrába nyugszik,
A vigasztalója.

Egykor midőn szüz Mária,
Árvaságán búsúlna.
Fölmegy olajfák hegyére,
Honnan menybe ment fija.

Imádkozik kívánsággal,
Szent szive elbágyadda.
Hogy ily soká szent fijától,
Árvaságra van hagyva.

Ezt a népdalt a nagypapámtu tanultam, a 32-es évekbe lehetett mi-
kor eszt tanulták.

Búra, búra, búbánatra születtem,
Nem volt anyám, mégis felnevelődtem.
Ugy fölnöttem, mint erdőbe a gomba,
Volt szeretőm tiz esztendő koromba.

Azt gondoltam nem köllök katonának,
Gondját viselem a zédesanyámmak.
De már látom nem viselem szegénynek,
Oltalmába hagyom a jó istennek.

Fekete városnak, fehér tornya látszik,
Látom a babámat más ölébe játszik.

Ó te magos ég, majd kiderülsz még,
Kisangyalom szeretsz-e még.

Ó te magos ég, majd kiderülsz még,
Kisangyalom szeretsz te még.
Nincs bökkösebb az agácfa tüskénél,
Nincs kedélyebb a koppányi legénynél.

Kettőnek van egy forint a zsebgyibe,
Hát olyan kedély majd megeszi a fene.
Árok parton legelész egy kis kecske,
Koppányi lány mikor leszel menyecske.

Esztendőre leszek babámna mondom,
A koppányi legényekre nincs gondom.
Harmatos a kukorica levele.
Koppányi lány világoskék köténye,
Kétujnyival hosszabb mint a duhaj szoknyája.
Aszt gondolja így a divat koppányba.

Sárgul már a kukorica levele,
Utoljára voltam nálad az este.
Utoljára fogtam meg az ajtó kilincsét,
Agyon isten babám sok jó szerencsét.

A bonnyai vasútállomáson vár a szeretóm,
Most is a kezébe fújja a szél,
A fehér slingült zsebkendöm.

Fehér slingült zsebkendőmet,
Jaj, de sajnálom.
Szép vagy babám tudtalak szeretni,
De nehéz elfeledni.

Kincses Kolozsváron,
Áll a babám háza.
Tavasszal kizöldell a kiskapu félfája.
Zöld levele között piros fehér rózsza,
Oda vár a babám esti harangszóra.

Fekete felhőben fehér galamb posta,
Szárnyán van a levél,
A rózsámtól hozta.

Fáj a szívem babám,
Aszt mongya ja zírás.
Szép fekete szemed,
Elrontya a sirás.

Ne sirj, kisangyalom,
Nem tehetek róla.
Késik a parancs ,
Nem szállhatok lóra.

Ne késsen a parancs,
Százados úr kérem.
Erdély a zén hazám,
Értem adom vérem.

Ez a kislány rezet lopott az este,
Ajtajára csengőt csinált belőle.
Olyan szépen csenget-penget,
Rajta vasárnap este, mikor a babáját beeresztette.

Eszt a kislányt már akkor megszerettem,
Mikor a kis kútnál vizet meritett.
Olyanokat kacsintott rám a fekete szemével,
Majd a fene evett meg minden este.

Lányom, édes lányom Bodor Katalinna,

Fölébredtem álmomban istenem,
Kezeimet hozzád fölemelem.
Hála néked mennyei szent atyám,
Hogy megőrzé engem ez éjszakán.

Majd sietek szentegyházad felé,
Leborulok szent oltárod elé.

Feléd szárnyal minden gondolatom,
Bened bizom ha élek ha halok.

Ahol járok kelek, érted epedek,
Legyen útam bármij köves-meredek.
Hegyen-völgyön rónaságon,
Téged köszöntlek Szűz Mária édesanyánk.
Jaj, de szeretlek.

Tili Györgyné 70 éves, a nagymamáját tanuta eszt az imádságot,
aki 84 éves korába az I. világháborúba meghalt, még 15 éves le-
hettem mikor eszt megtanultam, ez esti imádság. /Törökkopány/

Fehér-rúzsza Mária,
Engem isten találjon,
Szent kebléből kedveljen,
Szent szivéből sziveljen.
Négy szép őrző angyal,
Őrözetek angyalok, kerűjjetek keresztet,
Én gyónt ember akarok lenni.
Urat akarok hozzám venni,
Kész a lélek, beteg a test.
Kinyilott a Mária kapuja.
Jézus Krisztust vasostorral ostorozzák
Földi füsttel füstölik,
Aki esztet elmondja lefektébe, főkétébe,
Fölmege az örök dicsőségbe.
Dicsértessék a Jézus Krisztus.

Én lefekszek én ágyamba,
Testi lelki koporsómba,
Három angyal fölöttem,
Eggyikő őriz, másik vigyáz,
Harmadik a bünös lelkemet várja.

Ó édes Istenem hálát rebeg lelkem,
Hogy egész napon át úgy szerettél engem.
Bánom sok vétkeket, szent fíjadnak vére,
Mossa meg ^{kegyesen} szívemet fehérre.
Virrasszon felettem gondviselő szemed,
Kérlek, óvd az éjjel testemet, lelkemet.
Életemet és mindenemet. Dissértesséka....

Buzsák, 1972.

Kara Istvánné 67 é.

Haj alá, haj alá,
Viz a malom alá.
Viz hajtya ja malmot,
Szerelem a csolkot.

Szerel, szerelem,
Átkozott gy ötrelem,
Mért nem virágoztál
Minden fa tetején?

Minden fa tetején,
Cidrusfa levelén,
Hadd szakajtott volna.
Minden szegény legény.

2./Kaku-kaku.../horvát dal/

1./

Tölgyes Istvánné 40 é.

~~Kána-mennyegző~~
Az első tál ételt felhozták,
Jézust pedig azzal kínálták.
Teccett mindenben az étel,
De a borban vala vétek. Kánán mennyegzőbe.

Jézus anyja hogy asztat látta,
Fogyatkozásukat mekszánta.
Fijam mondja, borunk nincsen,
Azért egy csöpp kedvem nincsen. Kánán mennyegzőben.

Jézus hogy igasságot tenne,
Anyja kérésére mekienne,
Parancsolá meríteni,
Kudból hat vödröt tölteni. Kánán mennyegzőben.

A szolgák frissen sietének,
Kutból hat vödröt megtöltének.
Jézus borrá változtatta,
Első csodáját mutatja. Kánán mennyegzőben.

A bort adák násznagy kezébe,
Hogy adja a vendég elébe.
Násznagy a bor megkóstolá,
Mindjár vőlegény szólitá.
Kánán mennyekzókben.

Mindenember mondá elsőben,
Jó bort adá vendég elében.
De te addig a jót tartád,
És az alávalót hozzád.
Kánán mennyekzókben.

Adja az isten mind öröljünk,
Mikor lakodalmat követünk,
Jó bor mellett duda nélkül,
Bolond tánc és ugrás nélkül.
Kánán mennyekzókben.

A 82 éves nagymamájátu tanulta aki 15 éve halt meg, és előimátkozó volt.

Rózsafüzér társulat ősszel vagyis ádvendba kezdték az imdáságot, minden szombaton és húshagyókor volt vége, akkor fejezték be, és akkor egy ilyen mulatságot tartottak. Akkor szokták ezt az éneket énekelni. A zén nagymamán ilyen elővezető volt az imádságban és attól tanultam.

Arra kérlek édes jó barátom,
Mond meg te aszt nékem,
Hogy mi az egy?
Egy az igazhit, egy az úristén,
Ki uralkodik a magas mennyekben.

Mégis arra kérlek édes jó barátom,
Mond meg te aszt nékem,
Hogy mi a kettő?
Mózes fő táblája,
Egy az igaz hit, egy az úristén.
Ki uralkodik a magas mennyekben.

Mégis arra kérlek édes jó barátom,
Mond meg te aszt nékem,
Hogy mi a három?
Három pátriárka, Mózes főtáblája,
Egy az igaz hit, egy az úristen.
Ki uralkodik a magas mennyekben.

Mégis arra kérlek édes jó barátom,
Mond meg te aszt nékem,
Hogy mi a négy?
Négy evangélista, három pátriárka, Mózes főtáblája,
Egy az igaz hit, egy az úristen.
Ki uralkodik a magas mennyekben.

Mégis arra kérlek édes jó barátom,
Mond meg te aszt nékem,
Hogy mi az öt?
Öt az öt parancs, négy evangélista.
Három pátriárka, Mózes főtáblája.
Egy az igaz hit, egy az úristen.
Ki uralkodik a magas mennyekben.

Mégis arra kérlek édes jó barátom,
Mond meg te aszt nékem,
Hogy mi a hat?
Hat a hat kö vödör, öt az öt parancs,
Négy evangélista, három pátriárka,
Mózes főtáblája.
Egy az igaz hit, egy az úristen.
Ki uralkodik a magas mennyekben.

Mégis arra kérlek édes jó barátom,
Mond meg te aszt nékem,
Hogy mi a hét?
Hét a hétszencség, hat a hat kö vödör,
öt az öt parancs, négy evangélista,
Három pátriárka, Mózes főtáblája.
Egy az igaz hit, egy az úristen.
Ki uralkodik a magas mennyekben.

Mégis arra kérlek édes jó barátom,
Mond meg nékem te aszt nékem,
Hogy mi a nyolc?
Nyolc a nyoc boldogok, hét a hétszencség,
Hat a hat kö vödör, öt az ötparancs,
Négy evangélista, három pátriárka,
Mózes főtáblája.
Egy az igaz hit, egy az úristen.
Ki uralkodik a magas mennyekben.

Mégis arra kérlek édes jó barátom,
Mond meg te aszt nékem,
Hogy mi a kilenc?
Kilenc angyali kar, nyoc a nyoc boldogok,
Hét a hét szencség, hat a hat kö vödör,
Öt az öt parancs, négy evangélista,
Három pátriárka, Mózes főtáblája.
Egy az igaz hit, egy az úristen.
Ki uralkodik a magas mennyekben.

Mégis arra kérlek édes jó barátom,
Mond meg te aszt nékem,
Hogy mi a tiz?
Tiz a tizparancs, kilenc angyali kar,
Nyoc a nyoc boldog, hét a hétszencség,
Hat a hat kö vödör, öt az ötparancs,
Négy evangélista, három pátriárka,
Mózes főtáblája.
Egy az igaz hit, egy az úristen.
Ki uralkodik a magas mennyekben.

Órizz, órizz szent angyalkám,
Hogy Jézuskám szerint járjak.
Boldogságot tőle várják.
Én fekszem én ágyamba,
Mint a Jézus koporsóba,
Fejem fölött három angyal,
Egyik őrz, másik vigyáz,
Harmadik őrzi bünös lelkemet.

Én is Istenem, jó istenem,
Becsukodik már a szemem.
De a tied nyitva atyám,
Amig alszom, vigyáz reám.
Vigyázz kedves szüleimre,
Meg a zén jó testvérímre.
Hogyha a nap újra felkel,
Csókolhassuk egymást reggel.

Ez esti imádság.

Reggeli imádság:

Jó istenem felébredtem,
Te vigyáztál én felettem.
Köszönöm, hogy megtartottál,
Ez ideig virasztottál.
Óvj meg ma is szent kezeddél,
Szent kezedből, ne eressz el. Ó.
Hallgasd meg kérésemet,
Vedd hozzád mind akit szeretsz.

Édesanyám gyújcs meg a lámpát,
Hadd pucujjam ki a csizmám szárát.
Jaj de lassan ég a kend lámpája,
Nem lesz fényes a sárga csizmám szára.

Édeanyám olyan vizet adott,
Amitől a szeretóm elhagyott.
Most olyan szeretóm hagyott el,
Amig élek soha nem felejttem el.

Ádvenba szokták eszt az éneket énekelni karácsony előtt 9 este
szent családot jártak házról házra.

Egek királynéja és fényes csillaga,
Ó fényes csillag a szép szüz Mária.
Bújdosik Mária, sűrű siralmában,
Keresi nyughelyét, sehol nem találja

Elmegyen Márija egy kovács lakába,
Kérvén ott szállást csak egy éjszakára.
Bizony nem adok én, mert sok vendégünk van.
Az én szép szobáim, mind elfoglalva van.
De a kovácsnak egy vak, kezetlen lánya,
Máriját szólítja, istállóba utalja.

Elmegyen Márija rongyos istállóba,
Megszülte szent fiját, szénán a jászolba.
Barmok lehelete melegíté őtet,
Im a zisten fia legottan született.
Ode ment a leány gazdag kovácslánya,
Rongyos istállóban Máriját találja.
Mongya szüz Márija, a nyomorált lánynak,
Hajolj le te leány, vedd fel szent fijamat.

Lehajolnék, de ó fájdalom nem látok,
Kezem nincs, szent fijad felvenni nem tudom.
Maj lesz neked kezed, maj lesz neked szemed,
Majd ^{ád} isten kezet, majd át isten szemet.
Lehajolt kinyúlván, két keze lát szeme.
Hazatér a leány, vigan és örömmel.

Agyon isten jó napot, kedves szülő dajkám,
A szüz Márijának mér nem adtál szállást.
Jaj ha tuttam volna, hogy isten anya volt,
Adtam volna szállást, ezüstből, aranyból.
Én feküttem volna, üres padlásomra.
A szép szüz Máriját úgy tiszteltem volna.
Mert a szent háromság adja és engedje,
Áldassék közöttünk az ő dicsőneve.

Betlehemnek őslkói, álmotokból keljetek,
Akit szomjuhoztok, ime itt van köztetek.
Menny harmatja Márijára, tiszta szüzre gyöngyözzön,
Meváltóknak anyja lett ő, most köztetek érkezett.

Készítcsétek el a szállást,
Nyissátok ki kaputokat.
József zörget a züdv elől,
Ajtót ó, ne zárjatok.
Hajja minden, egy se szánja,
Mind ki zárja Máriját.
Kirekesztik és tovább küldik,
A zistennek szent fiját.
Egy sem sajnál, egy sem szán meg.
Én jó anyám idejön.
Itt végy szállást, ~~ily~~ szegénynél,
Én szívembe lelj helyet.
Hová betérsz gyermekeddel,
Nyomdokidba béke jár.
Béke áldás, boldog asszony,
Térj szívembe szájj be már.
Jöjj te is be, szájj szívembe,
Szent József, így kér hiven.
És jutalmul felajánlom,
Amin van, legyen tied.
Te hiába kérted egykor a bünöst,
Most kérlek én.
Jöjj te, jössz ó ki lehetne,
I már boldogabb mint én.
Jöjj te is be.
Szájj szívembe boldog asszony.

Karácsonykor éjfél tájban,
Fiú isten ember lett.
Mint kisgyermek született,
Ót nevezték Jézuskának,
Édesanyát Márijának.
Ki polyába ~~tkarta~~.
Befektette jászolyba.

Pásztorok a falu mellett,
Báránkákat legeltettek.
Hallották a zéneket,
Dicsőség az istennek.

Nagy Ferencné /Bojtor Ágnes/61 éves.

Dicsértessék a Jézus Márija, neve,
Összejöttünk szüz anyánk köszöntésedre.
Mongyuk szivből,üdvözlégy mennyei virág,
Mer tégedet választott a szent háromság.
Még-e világ nem is volt,te már nyilottál,
A teljes szentháromság keblébe voltál.
Áldott legyél ezerszer pálma bimbaja,
Szent szivedből sugárzik üdvösség napja.

Ezt mikor elmentünk a búcsúba, Segesdre, Máriagyűdre, Andocsra,
Bodajkra, Vasvárra, Búcsúszentlászlóra, Sümegre,

Jó szüz anyám esedezve kérünk,
Segisd meg az árva magyar népünk,
Sirva nézünk a te trónusodra,
Vigasztalj meg te szép szüz Márija.
Jó szüz anyám most eljöttünk hozzád,
Hogy kitárjuk szivünk nagy fájdalmát,
Sirva nézünk fel a magas égre,
Jó szüz anyám tekincs le a népre,
Jó szüz anyám hallgass meg imánkat,
Segisd meg a szegény bús árvákat.
Mert a szivük fájdalommal telve,
Mer nincs aki kenyeret keresne,
Segics haza a mi fijajinkat,
Ne nézd, kérünk a mi kinjainkat.
Legyen egyszer újra magyar ünnep.
Jó szüz anyám segics ehhez minket.
Ne sirjatok szomorú özvegyek,
Szüz Márija letörli könnyetek.

Felviszi ja a fényes mennyországba,
Odateszi szent fija jobbára.

Eszt saját magam irtam a szövegét, az áriáját pedig másik énekek-
ből fordítottam hozzá.

Gyász buritya szívünket,
Sirva nézünk a zégre.
Könyörülő szent istenünk,
Tekincs le bús népedre.

Kik messze távolban,
Idegen országban az ellenségnek földjében,
Nyugosznak a sirjukba.

Merre vagytok ,hol nyugosztok
Szerető édesapák?

Sirva keresnek titeket, az özvegy édesanyák.
Kik messze távolba, idegen országba, az ellenségnek fölgyébe,
Nyugosznak a sirjukba.

Koszorukat sem vihettünk a ti sirhalmotokra,
Mer nem tuggyuk, hol van a sir az idegen országba.
Kik messze távolba, idegen országba, az ellenségnek fölgyébe,
Nyugosznak a sirjukba.

Az angyalok szállnak oda, hol a hősök nyugosznak.
A mi buzgó imáinkat ,viszik rá koszoruknak.
Kik mesze távolba, idegen országba, az ellenségnek fölgyébe,
Nyugosznak a sirjukba.

A szent háromság nevében nyugodjatok békében.
Akiket csatatéren elvesztettünk örökre.
Kik messze távolba, idegen országba, az ellenségnek fölgyéba,
Nyugosznak a sirjukba.

Eszt a Karbuczki mester úrtól tanultuk, és eszt ő írta az I. világ-
háborúba , szövegét és a dallamát is.

Ámomból, hogy fölélbredek,
Hozzád isten föltekintek.
Jóságod álmaim fölött,
Atyai gonddal örködött.
Őrizz nappal is engemet,
Hogy baj ne érje éltemet.

Ez világon amig leszek,
Mindig tetszésedre teszek. Ámen.

Ez reggeli ima, a következő esti.

Ó édes istenem, hálát rebeg lelkem,
Hogy egész napon át úgy szerettél engem.
Bánom sok vétkeket, szent fiadnak vére
Mossa meg kegyesen szívemet fehérre.
Virasszon felettem gondviselő szemed,
Kérlek óvd az éjjel testemet, lelkemet.
Szüzanyám, őrangyalom legyetek énvelem,
Ha ti rám vigyáztok, nyugodt lesz éjjelem. Ámen.

Most segiccs meg Mária,
Ó irgalmas szüzanya!
Keservét a búnak, bajnak,
El,oszlalni Van hatalmad.
Hol már ember nem segíthet,
A te erőd nem török meg.
Hő imáid gyermekidnek,
Nem, te soha nem veted meg.
Hol a szükség kinja nagy,
Mutasd meg, hogy anya vagy.
Most segiccs meg Mária,
Ó irgalmas szüzanya. Ámen.

Bűn nélkül fogantatott, szűz Mária, édesanyánk könyörögj éretünk,
kik hozzád menekszünk.

Bűn nélkül fogantatott szűz Mária, édesanyánk könyörögj éretünk,
kik hozzád menekszünk.

Bűn nélkül fogantatott, szűz Mária édesanyánk könyörögj éretünk,
kik hozzád menekszünk.

A kettő imát egybeszokták mondani.

Biró Margit

Tudjátok-e mi történt a pusztában,
Biró Ferenc Margit nevű lányával.

Mivel Margit sok legényt elcsábított,
Kis Imrének hü szerelmet ajánlott.
De Imrének más kislány volt szívében,
Nagy bátyával Cseri Bözsit megkérte.
Mikor esztet Cseri-né megtudta,
Imre fiját rögtön odahivatta.
Imre fijam mennyetek el a paphoz,
Irassátok neveteket egymáshoz.
Mert ha esztet Biró Margit megtugya,
A lányomat örökre elátkozza.
Szombaton vót hármát ütött az óra,
Biró Margit elindul a kiskútra.
Mily szomorú hirt hallott a z a kútnál,
Alig tudott hazamenni azután.
Alig várta, hogy korsóját letegye,
Egyenesen Kis Imréjék elejbe.
Nem szól semmit csak a zajtót zörgeti,
Álnok szívü csak egy szóra gyere ki.
Igaz Imre, hogy te megházasodtál,
A szívemre ily nagy bánatot hoztál.
Igaz Margit szívem te mást szeres mást,
Három évig szerettük már mi egymást.
Add ide hát álnok szívü jobb kezed,
Hadd kívánjak mindörökre jót neked.
Kilenc doktor patikája gyógyitson,
Egy se legyen soha az orvoságod.
Se ég se föld be ne vegyen gyomrába,
Vessen ki a sirod bal oldalába.
Vasárnap volt négyet ütött a zóra,
Biró Margit elindul a nagy útra.
Ha köszönnék ü aszt el nem fogadja,
Bánatába magát fölakasztotta.
Hü szerelem megcsaltad a szívemet,
Kit szerettem az az enyém nem lehet.

Szabó Vilma

Szabó Vilma kiment ja zerdőbe,
Lefekütt egy diófa tövébe.
Kettőt-hármat kiáltottam néki,
Kej-föl, Vilma mert meglát valaki.
Szabó Vilma nem vette tréfának,
Egyenesen a közel lévő csárdába.
Kocsmárosné parancsoj a lányodnak,
Öt liter bor hozzon az asztalra.
Szabó Vilma nem tutta meginni,
Csendőr káplár az ajtót benyitti,
Csendőr káplár elkiáltya magát,
Gyertek ide, megfogtam a Vilmát.
Szabó Vilmát négy csöndér kíséri,
Anyja, Apja az ablakból nézi,
Ne nézz anyám gyászos büneimet,
Mind te érted szenvedem ezeket.
Szabó Vilmát tiz csöndér vallatja,
A babája a zajtón hallgatja,
Vald ki Vilma minden büneidet,
Hová tetted három gyermekedet,
Egyet tettem diófa tövébe.
Egyet meg a Tisza fenekére.
Harmadiknak mozszt vagyok.
Jaj istenem, örökös rab vagyok.

Barna Jani

Barna Janit arra kérte babája,
Édesanyját tegyen el más világra.
Barna Jani kísétál a zerdőbe.
Éles kést szúrt édesanyja szivébe.
Véres lett a Barna Jani ruhája,
Majd kimossa Barna Jani babája.

Mozd ki babám ingem-gatyám fehérre,
Holnap megyek csendbiztos úr elejbe.
Csendbiztos úr agyon isten jó napot!
Adjon isten !Barna Jani mi bajod?
Csendbiztos úr szívem öli a bánat,
Egy kislányér öltem meg az anyámat.
Barna Jani hová tetteš eszedet?
Mikor te a jó anyádat megölted,
Ugy kell neki ő volt az ellenségem.
Ez a kislány így lehet feleségem.
Jaj de szépen kifaragták aszt a fát,
Amelyikre Barna Janit akasztják.
Fújja ja szél göndör haját, bajuszát,
Más öleli Barna Jani babáját.
